

betűvetését, hosszú-hosszú rajzait —
halott köveken, élő arcokon —

elnézem őket, mielőtt
a feledést kiérdemelném

Ez a dalszerű néhány sor egymagában jelzi — és egy ciklus élére kiemelt cím külön fölhívja rá a figyelmet —, „egy titok margójára” íródik az új versek nagy része. Régebben magát a „titok” szót bombasztikusnak találta volna Pilinszky, most mégis a „megmagyarázhatatlan jelentés” kimondására készülődik. Ám könnyen lehet, téves a megfigyelés. Talán csak rövid átmenet foglalata a *Szálkák* — s erre is akadna bizonyíték, hiszen sok az ismétlés az új kötetben; motívumok, sőt versrészletek térnek vissza benne, ismert vonatkozásaikkal. S az is lehet, hogy új nyelv születésének vagyunk tanúi, s a lazuló szerkezet, a kérdőjelek szaporodása és a megbékélt nyugalom, a fegyelmező erőnek engedelmeskedve, új költői formát teremt.

Évekkel ezelőtt, válaszul arra, hogy föltűnően keveset ír, azt mondta, nem az a fontos, hogy egy madár hányszor csap a szárnyával, hanem az ívelés. Egyetlen kötetben elférő életművével fényesen igazolta önmagát.

